

ทำหน้าที่ของตนเองให้ดีที่สุด

เหตุการณ์ที่ทำให้ฉันภูมิใจตนเองมากที่สุดนั้น เกิดขึ้นเมื่อหลายปีก่อน ตั้งแต่ฉันเรียนจบใหม่ๆ และได้เป็นครูอยู่ในโรงเรียนแห่งหนึ่งในจังหวัดเชียงใหม่ โรงเรียนของเราตั้งอยู่บริเวณเชิงเขา เวลามองลงไปจากอาคารเรียน จะเห็นทุ่งนาเขียวขจีสุดลูกหูลูกตา นักเรียนที่มาเรียนในโรงเรียนแห่งนี้ส่วนใหญ่มีฐานะยากจน ฉันเป็นครูประจำชั้นประถมศึกษาปีที่๒ ที่ต้องสอนทุกวิชา เพราะโรงเรียนของเรามีครูแค่สิบกว่าคน ทั้งที่เปิดสอนจนถึงชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ เพื่อนครูที่ฉันสนิทที่สุดนั้นเป็นครูประจำชั้นประถมศึกษาปีที่๑ ซึ่งเป็นรุ่นพี่ที่เพิ่งย้ายมาจากจังหวัดสุรินทร์ และยังไม่คุ้นเคยกับวิถีชีวิตทางภาคเหนือเท่าใดนัก

วันหนึ่งทางโรงเรียนได้แจ้งให้ครูประจำชั้นขอทุนการศึกษาให้นักเรียนผู้ยากจน ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่๒ ฉันได้ทำเรื่องขอทุนให้แก่นักเรียนหญิงผู้หนึ่ง ซึ่งบิดาและมารดาเสียชีวิตจากโรคร้าย ทำให้เด็กน้อยต้องเผชิญชะตากรรมอยู่คนเดียวซึ่งอายุมากแล้ว ทุนการศึกษาจะช่วยให้เธอได้มีโอกาสเรียนเหมือนเพื่อนๆ หากเธอมีความตั้งใจจริง สำหรับในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑ นั้นเกิดปัญหา เพราะครูประจำชั้นยังไม่คุ้นเคยกับท้องถิ่น ฉันจึงอาสาที่จะอำนวยความสะดวก เพราะรู้ว่ายังมีเด็กชายผู้หนึ่ง ซึ่งสมควรอย่างยิ่งที่จะได้รับความช่วยเหลือ เขาเป็นเด็กชายตัวเล็กๆที่มีผิวเหลืองซีด คล้ายกับคนที่ เป็นโรคโลหิตจางเขามีน้องชายคนหนึ่งซึ่งกำลังเรียนอยู่ในชั้นอนุบาล สองพี่น้องกำพร้าบิดามารดา และได้อาศัยอยู่กับตายายอายุเกือบเจ็ดสิบปีแล้ว ถึงแม้จะเป็นเพียงญาติห่างๆ แต่สองตายายก็รักและห่วงใยเด็กชายทั้งคู่มาก สี่ชีวิตอาศัยอยู่ในกระท่อมเก่าๆหลังคามุงจากบริเวณท้ายหมู่บ้าน ฉันครีธาสองตายายยิ่งนัก แม้ท่านจะมีฐานะยากจน แต่กลับมีน้ำใจแสนประเสริฐ ที่รับอุปการะเด็กน้อยผู้น่าสงสารเอาไว้ ทั้งที่รู้ว่าชีวิตจะต้องลำบากมากยิ่งขึ้น

ฉันจำได้ดีว่า..วันสุดท้ายที่ต้องส่งแบบฟอร์มขอทุนการศึกษานั้น เด็กชายผู้นี้ไม่สามารถนำแบบฟอร์มดังกล่าวมาคืนครูประจำชั้นได้ เพราะยังกรอกข้อมูลไม่ครบ ครูประจำชั้นของเขาจึงมาปรึกษากับฉันว่าจะช่วยนักเรียนได้อย่างไร ฉันจึงรับอาสาที่จะจัดการเรื่องนี้ให้ จากนั้นจึงเดินทางไปยังหมู่บ้านที่ตาและยายของเด็กชายอาศัยอยู่ เมื่อไปถึงพบว่าข้อมูลที่ไม่ครบนั้น คือลายเซ็นของผู้ใหญ่บ้าน หรือกำนันของตำบลนั้นนั่นเอง ตาเล่าให้ฟังว่า ได้ไปขอให้กำนันเซ็นแล้ว แต่ท่านยังไม่เซ็นให้ เพราะรีบไปช่วยงานวัด ฉันจึงขอแบบฟอร์มคืนจากตา แล้วเดินทางต่อไปยังบ้านของกำนัน แต่กำนันก็ไม่อยู่บ้าน ภรรยาของเขาจึงแนะนำให้ไปที่วัด เมื่อทำตามพบว่ากำนันกำลังนั่งฟังพระเทศน์อยู่ในโบสถ์ ฉันจึงเข้าไปหา และบอกกับท่านว่าเป็นครูของเด็กชายผู้อาภัพ ต้องการให้ท่านเซ็นชื่อกำกับลงในแบบฟอร์มขอทุนการศึกษา กำนันจึงเซ็นให้โดยง่าย ฉันจึงสามารถนำแบบฟอร์มไปส่งได้ทันตามกำหนด นักเรียนผู้นั้นจึงได้รับทุนการศึกษาสมดังที่ฉันตั้งใจไว้

ในสังคมอันเหลื่อมล้ำนี้ ยังมีเพื่อนมนุษย์อีกมากมายที่ยังรอความหวัง สิ่งเล็กน้อยที่เราเห็นว่าด้อยค่า แต่อาจเป็นสิ่งที่มิประโยชน์ล้ำค่า ในสายตาของใครอีกหลายคน น้ำใจคนละเล็กละน้อยจะช่วยเติมเต็มให้สังคมไทยเป็นสังคมที่อบอุ่น สิ่งดีๆเหล่านี้จะช่วยหล่อหลอม และขจัดสิ่งเลวร้ายให้หมดไป

อันแก้วแหวนเงินทองทรัพย์สมบัติ

นำมาวัดค่าคนได้ที่ไหน

ค่าของคนวัดกันที่จิตใจ

ยิ่งจิตสูงเพียงใดควรเชิดชู

เขียนความดีที่หัวใจ

เขียนโดย ภาษาสยาม

วันพฤหัสบดีที่ 11 กันยายน 2008 เวลา 19:07 น. - แก้ไขล่าสุด วันอังคารที่ 30 มกราคม 2018 เวลา 21:45 น.

คุณความดีที่ทำนั้นมีค่า

มากยิ่งขึ้นกว่าเพชรพลอยอันเลิศหรู

แบบอย่างคนทำดีเสมือนครู

สอนให้รู้”เชื่อวาญการเป็นคน

ที่มา จากหนังสือเขียนความดีที่หัวใจ เครือข่ายนักเขียนแห่งประเทศไทย ร่วมกับ สสส.